



ת"פ 25350/04/13 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד דוד שור

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 25350-04-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' שור
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה
ע"י ב"כ, עו"ד נטליה אוסטרובסקי
המאשימה
נגד
דוד שור
הנאשם

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

כתב אישום מייחס לנאשם עבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בכך שביום 28.11.12, בסמוך לשעה 18.45, ביציאה מקניון מודיעין, פגע רכבה של המתלוננת ברכבו. בעקבות זאת, תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין, בכך שסטר ללחיה. למתלוננת נגרמה חבלה של ממש- אדמומיות בפנים.

הנאשם כפר באישום וטען כי האירוע אירע בתוך חניון קניון מודיעין, לקראת המחסומים של היציאה, המקום היה הומה אדם, מצולם, ומואר. לטענתו, המתלוננת היא שפגעה ברכבו, סירבה למסור פרטים וברחה מן המקום, והוא לא תקף אותה.

אני רואה לנכון לציין כי הנאשם הוא עורך דין במקצועו, וניהל את הגנתו בעצמו, על פי בחירתו.

מסד הראיות- הערות כלליות

בתמצית ניתן לומר כבר עתה כי ראיות התביעה מתבססות על עדות המתלוננת ובתה שנכחה עמה ברכב, וכן עדותה של תמר מורשתי, שנכחה אף היא בחניון. בנוסף, הוגשה תמונת לחי המתלוננת, וכן הוגשו הודעות הנאשם. מנגד, גרסת הנאשם מתבססת על עדות עצמו, בצירוף עדותה של בתו שנכחה עמו ברכב, וכן תמונות שצילם.

למול מסד הראיות הלא מורכב במיוחד, בלטה התנהלות הנאשם, אשר בחר להאריך בחקירת העדים והגשת ראיות



שוונות, במאמץ להוכיח כי הוא עצמו מיהר להגיש תלונה נגד המתלוננת, בגין אי מסירת פרטים ובריחה ממקום התאונה, וכי החוקרים התעלמו מתלונתו והתייחסו אליו שלא כהוגן, כאילו הוא הפוגע ולא הקרבן. בהקשר זה חקר הנאשם את השוטרים זיילר וזמיר, וכן את המתלוננת ובתה, בעניינים דקדקניים כגון עיתוי האירוע-ברזולוציה של דקות, מסלול הנסיעה של כל אחד מן הצדדים אל תחנת המשטרה, משך העיכוב בדרך, אופן רישום התלונות משני הצדדים בתחנת המשטרה, ועוד.

מעבר לכך, הנאשם האריך בחקירת השוטרים אודות אופן התנהלות החקירה, סדר הפעולות שבוצעו, הטיפול בתלונתו נגד המתלוננת, נוסח השאלות שהופנו אליו בחקירתו, ועוד ועוד, כל זאת במטרה להוכיח כי החקירה התנהלה בצורה עוינת כלפיו.

אביע דעתי כבר עתה, כי בכל אלה לא היה כדי להשפיע על שיקול דעתי, ולא היה בהם אלא כדי ליצור רושם טרחני. לדעתי, במקרה זה, כמו במקרים רבים אחרים, אין לייחס משקל משמעותי לשאלה מי מן הצדדים הוא שהגיע ראשון לתחנת המשטרה, שהרי ברור כי שניהם היו נסערים, וכל אחד מהם היה מעוניין לשכנע בצדקתו.

בניגוד לטענות הנאשם, לא התרשמתי בשום אופן כי החקירה התנהלה באופן עוין או בלתי הוגן, אלא להיפך- החקירה נוהלה באופן השגרתי והמקובל, בהתחשב בכך שהיה צורך לטפל בתלונות ההדדיות, הן בגין עבירת התקיפה על פי תלונת המתלוננת והן בגין עבירות התנועה לפי תלונת הנאשם. למקרא הראיות בולטת העובדה שהנאשם עמד על זכויותיו גם בעניינים שבגדר דקדוקי עניות, הוסיף תוספות בכתב ידו על גבי ההודעות, והעמיד דרישות שונות בפני החוקרים. כך למשל, דרש כי תיחקר בתו בת ה-10 שהיתה עמו ברכב בעת האירוע, למרות הסתייגותו של החוקר זמיר שהיתה עניינית ומקצועית, בנסיבות. אם לא די בכך, גם דרש כי בתו תיחקר בידי חוקר ילדים דווקא, בניגוד למקובל. אודה על האמת, אף אני הפצרתי בנאשם כי ימנע מהעדת ילדה צעירה במשפט, אך הנאשם עמד על שלו, ומבוקשו ניתן לו.

אני סבורה כי בנוגע לאישום שלפניי יש להכריע על פי הראיות שנאספו בנוגע לעצם ההתרחשות, ואין בהתנהלות הצדדים לאחר מכן, בדרכם לתחנת המשטרה או במהלך החקירה, כדי ללמד דבר, מטוב ועד רע, שכן כל אחד מן הצדדים פעל על פי נסיבותיו ועל פי נטייתו האישית, ולא ניתן להקיש מאלה על שאירע בחניון בעת האירוע עצמו.

עוד יש להעיר כבר כעת, בהקשר לעדות בתו של הנאשם, כי זו נרשמה לכתחילה ברשימת עדי התביעה שבכתב האישום, אך התביעה ויתרה על עדותה בהמלצת בית המשפט, לנוכח גילה הצעיר ורגישות הנסיבות. ואולם, כאמור, לאחר מכן עמד הנאשם על זכותו להביאה לעדות מטעמו, וכך היה, כפי שיפורט להלן.

מכאן אגש לתיאור הראיות.

ראיות התביעה

המתלוננת העידה כי היא אחות במקצועה. האירוע אירע בתקופה שבה היה בן זוגה חולה במחלה קשה, ונפטר למרבה הצער, שלושה חודשים קודם למועד עדותה. באותו היום, היתה עם בתה שהיתה כבת 16, והיה עליה לצאת מן הקניון כדי לאסוף את בתה השנייה ממקום אחר. בזמן היציאה, התנועה היתה מאד איטית, כיוון שנהג אחר נתקע בנתיבו, ולכן רצתה לעבור מנתיבה לנתיב האמצעי. בזמן שעברה נתיב, פתאום יצא הנאשם מרכב טויוטה, ניגש אליה, והתחיל לתקוף אותה. לדבריה, כלל לא הרגישה שהתחככה ברכבו. כשרצה פרטים, אמרה שאין שום בעיה, ניגשה אל מחוץ



לרכב ורצתה לצאת משם כיוון שחסמה את התנועה, לכן רצתה לסטות החוצה מן הנתבי. הנאשם החל לצלם אותה מכל עבר, עלה על הפגוש הקדמי של רכבה בשעה שהיא ובתה יושבות ברכב, והן חשו מאוימות. המתלוננת העידה כי היא יצאה מן הרכב על מנת להכניס כרטיס למכשיר החנייה, והנאשם בא מולה ונתן לה סטירה (עמ' 6):

הוא ניגש אלי, לא הרגשתי שהתחכתי ברכב, הוא ניגש אלי והתחיל לתקוף אותי. הוא רצה פרטים מזהים, אמרתי שאין שום בעיה, ניגשתי החוצה, רציתי לצאת כי עצרתי את כל התנועה ואנשים החלו לצפור. רציתי לסטות החוצה מהנתבי שהפרענו, הוא החל לצלם אותי מכל הזוויות ולתקוף אותי, צילם את האוטו מ כל הזוויות, עלה על הפגוש הקדמי שלי, שאני והבת שלי יושבות קדימה ומרגישות מותקפות ומאוימות.

כשאני יצאתי מהרכב על מנת להכניס כרטיס לחניה הוא בא מולי ונתן לי סטירה מצלצלת בלחי שמאלית שלי. ככה סתם מבלי להגיע להדברות ולבדוק ולסדר את הענינים כמו אנשים בוגרים ולא אלימים ולא תוקפניים. אחר כך הייתי בשוק, לא הבנתי מה קורה סביבי כי הרגשתי משהו נוחת עלי, היתה מישהי ממול, אני חוזרת לאירוע ולכן אני נסערת. גם בעלי היום איננו ולכן אני בכלל נסערת. כשאמרתי שמהו נחת עלי, זה היה סטירה מצלצלת, משום מקום לא הבנתי איך הגעתי למצב שאני פתאום מותקפת. לא קלטתי שזה מישהו נתן לי סטירה, לא ציפיתי, מרחוק באיזה כמה מכוניות, מישהי צעקה לי יפה יפה היא זיהתה אותי שאלה מה קרה, הכל בסדר. אמרתי לה הוא נתן לי סטירה, זו תמי מורשתי. היו שם עוד כמה אנשים שהיו עדים ואין לי שום נגיעה ולא חשבתי שאני צריכה לקחת עדות מהם, כי לא חשבתי שאני צריכה לקחת עדות מהם, אחרי שקלטתי הוא הספיק לנסוע לפני, הבנתי שהוא נתן לי סטירה ואני צריכה לעשות עם זה משהו, חשבתי קדימה, יצאתי מהחניון והתחלתי לנסוע ורדפתי אחריו, עצרתי את האוטו על מנת לשאול אותו מה קורה, הוא ברח, היה רמזור אדום, צילמתי את האוטו וזה מה שהיה, בזה זה נגמר וניגשתי למשטרה להגיש עדות.

המתלוננת שללה את האפשרות שניסתה לדרוס את הנאשם והוסיפה כי ניסתה להילחם על עצמה, כשהוא צילם אותה, תקף ולא נתן לה לצאת מן החניון. באותה עת, היתה עם ילדה באוטו, ובן זוג במצב קשה ביותר בבית, שהיתה חייבת להגיע אליו. המתלוננת גם שללה את האפשרות שניסתה לחטוף את הטלפון מידי הנאשם, ואמרה שניסתה רק להסיט את ידו שלא יצלם אותה.

בחקירה הנגדית אישרה המתלוננת כי היא זו המצולמת בתמונה נ/4, כשהיא יושבת ברכבה ומוציאה זרועה מן החלון, בתנועה לכיוון קדמת הרכב. כמו כן, עמדה על טענתה כי בשעה שהותקפה, עמדה מחוץ לרכבה (עמ' 10). וכך העידה:

ש. אני אומר לך שבחלק הראשון של האירוע בתוך החניון לא יצאת מהאוטו, סירבת למסור פרטים, יצאתי וביקשתי ממך למסור פרטים, לא דיברת חוץ מצווחות לא מובנות, הושטת יד מהחלון וניסית לחטוף לי את הפלאפון, אני צלמתי את הרכב מכל עבר, התקדמת לעברי, ולא היתה לי ברירה אלא לרכון מעל מכסה המנוע כדי שלא תדרסי אותי וכאשר ניסיתי לצלם אותך התנגדת לזה, וכאשר שאל אותך שוטר מה פשר היד שלך שמונפת מחוץ לחלון לעברי, אמרת בעדותך שזה על מנת להסתיר את תו הנכה שעל שמשת המכונית

ת. נכון. אני לא מכחישה את זה.

ש. האם התנגדת שאצלם אותך?



ת. לא התנגדתי. צילמת אותי. אני לא מבינה דבר אחד...

ש. בעדותך אמרת שהתנגדת וגם בתך אומרת שכיסית את פניך והתנגדת להצטלם. מדוע למה לא רצית שתצולמי?

ת. אני מעולם לא נתקלתי בסיטואציה שקורה משהו כזה שלא היו נפגעים ואם היה זה דבר ראשון שהייתי עומדת שם על הרגליים להגיש עזרה. בחיים לא נתקלתי בסיטואציה כזו שמישהו בא, יוצא מהרכב עצבני נסער כאילו פגעתי, נכון שהיתה לי סיבה להיות נסערת, יש לי בעל גוסס בבית.

ש. אז היית נסערת?

ת. לא הייתי נסערת...

ש. וגם מיהרת להביא את הבת שלך?

ת. לא מיהרתי. נסעתי להביא את הבת שלי. קיבלתי הודעה ... הסיבה העיקרית שאני פה נמצאת זה לא כל הנסיבות. זה שהיתה פגיעה יכול להיות שהתנגשתי באוטו, לא היתה אבידה בנפש, הכל תקין. הענין הוא שאני כן בגלל הסטירה שקיבלתי. אין שום מקום בעולם ואף בן אדם לא ירים עלי יד.

אתה נתת לי סטירה.

ש. שקר וכזב.

ת. נתת לי סטירה הבת שלי היתה עדה לכך (העדה מדברת אל הנאשם ופונה אליו פנים מול פנים) הייתי צריכה לקחת כדורי הרגעה בגללך. אתה היווית לי איום. אני לא משקרת אני עבריינית?

המתלוננת שללה את רמיזות הנאשם לכך שלא רצתה להחליף עמו פרטים לאחר התאונה, כיוון שלא היו לה רישיונות לרכב, והשיבה כי היו לה כל הרישיונות, אך הנאשם תקף אותה, ולא נהג בנעימות, אלא באופן מיליטנטי, ולא היה לה צ'אנס לרגע, למסור לו הפרטים. עוד העידה כי בתה צילמה את לחיה, ובאמצעותה הוגשה תמונה ת/4. המתלוננת אמרה שהנאשם יצא מן החניון לפניה, והיא צילמה אותו יוצא לפניה. עוד אישרה כי לאחר שהתעשתה מן הסטירה, נסעה אחרי הנאשם, וחבטה על רכבו, כיוון שברח. לדבריה, היו עדי ראיה ששאלו מה קרה, והיא השיבה שנתן לה סטירה וברח.

בסיום עדותה, פנתה המתלוננת אל הנאשם, ואמרה (עמ' 15 ש' 12):

איך אתה לא אתה לא מתבייש? אתה נתת לי סטירה. אולי תודה? אתה אלים.

כמו כן, אישרה כי כשניסתה להסיט את המצלמה של הנאשם, עם ידה, בלי מגע, רק בהנחת כף יד פרושה, מול המצלמה.



בתה של המתלוננת העידה כי ביציאה מן החניון היה עומס כיוון שהכרטיס של אחד הרכבים נתקע. אחד הנהגים פינה לאמה את הנהג כדי שתוכל לצאת, וכנראה הרכבים השתפשו זה בזה. בשלב זה, הגיע הנאשם לחלון רכבן שהיה פתוח, ואמר לה שתעצור להחליף פרטים. אמה אמרה שאין בעיה, והיא רוצה להעמיד את הרכב בצד, אך הנאשם כנראה לא הבין וחשב שהיא רוצה לנסוע, והחל להדוף את הרכב עם גופו, ונשכב על מכסה המנוע, תוך כדי שהוא מצלם את תו הנהג שלה. כמו כן, התקרב לחלון כדי לצלם את הפנים של אמה, ממרחק של 30-40 ס"מ, וממש דחף את הטלפון לתוך הפנים שלה. אמה הגנה על הפנים והסתירה אותם, ואז הנאשם נתן לה סטירה, והותיר את העדה בהלם. לדבריה, שאלה את הנאשם "מה אתה עושה?", אך הוא נכנס לרכבו ונסע. מיד לאחר מכן, אמה הגיבה מהר ויצאה אחריה, עד לרמזור שמחוץ לחניון, שם עמד רכבו. אמה יצאה מן הרכב וצילמה את מספר רכבו, ואז הוא נסע. העדה זכרה כי אנשים שהיו בחניון שאלו את אמה מה קרה, והיו בהלם מן האירוע. לאחר שהנאשם נסע, בדרכן למשטרה, אמה ביקשה ממנה לצלם את לחיה, והיא צילמה את ת/3-4. העדה נשאלה האם ייתכן כי בשלב הראשון של האירוע הנאשם נשכב על מכסה המנוע של רכבן רק משום שאמה ניסתה לדרוס אותו, והשיבה שאיננה יודעת, אך זכרה כי הנאשם נשכב, לאחר שאמה "באה לנסוע", והיא מיד נעצרה. בכל מקרה, זו לא היתה נסיעה מהירה אלא גלישה.

בחקירה הנגדית עמדה העדה על גרסתה לפיה הנאשם נתן לאמה סטירה ונשכב על רכבן. בעניין השלב השני של האירוע, שבו חבטה אמה על רכב הנאשם לטענתו, העידה העדה כי "לא היה ולא נברא" (עמ' 20 ש' 17), אלא הנאשם הוא שיצא ראשון מן החניון, כי ברח, ולאחר מכן, לקראת הרמזור שמחוץ לחניון, אמה רצה אחרי רכבו כדי לצלם את לוחית הרישוי, אך היא לא ראתה האם חבטה על רכבו.

העדה נתבקשה על ידי בית המשפט להבהיר שוב את רגע התקיפה, והעידה כי אמה והיא היו ישובות ברכבן וחגורות בחגורת הבטיחות (עמ' 21 ש' 22), ופתאום הנאשם בא וחשב שאמה מתכוונת לנסוע, הוא נשכב על הרכב, ניסה לצלם את הרכב, ירד משם, הגיע בצמוד לחלון של אמה שהיה פתוח, ודחף לה מצלמה לפנים. היא ניסתה להסתיר את הפנים, ואז זה פשוט קרה, הנאשם נתן לה סטירה. העדה חזרה והדגישה כי אמה היתה בתוך הרכב ולא מחוץ לו.

העדה תמר מורשתי העידה כי מאז האירוע חלפו כשנתיים, ומה שהיא זוכרת הוא שהסיטואציה היתה "מאד מאד אלימה, לחוצה". לדבריה, היתה ביציאה מן החניון, וראתה רכב כהה מנסה לסטות לנתיב אחר, כיוון שהמחסום לא עלה בנתיבו. היא שמעה התנגשות בין רכבים, והנהג ברכב השני יצא וביקש פרטים, אך נהג הרכב הכהה, שלא ידעה מיהו, כנראה התעלם לחלוטין. נהג הרכב השני יצא וביקש "תעצרי בצד, תעצרי בצד", אך הרכב הכהה סירב לעצור והמשיך לעבר מחסום היציאה (עמ' 26). המכוניות התקדמו והעדה עלתה ליציאה מן הקניון, אז ראתה מתוך רכבה את המתלוננת עומדת בצד הכביש ביציאה (עמ' 26 ש' 3), מחוץ לרכבה, כשהיא מאד נסערת ומבולבלת, ואמרה לה "ראית את זה? הוא נתן לי סטירה, נתן לי סטירה". העדה מסרה כי לא ראתה את האירוע עצמו, היות שעמדה עם רכבה בטור היציאה בזווית שלא ממש מאחוריהם, וגם לא היתה לה שיחה של ממש עם המתלוננת, אלא רק שמעה את דבריה, והבינה שהיא הנהגת ברכב הכהה, אותו תיארה קודם לכן. בשלב שבו פנתה אליה המתלוננת, לא ראתה כבר את הנאשם.

בחקירה הנגדית, אישרה העדה כי בטרם קרות האירוע היה תור של עשרות מכוניות ביציאה מן החניון, היו צפירות והיה מתח. כשנתבקשה להסביר למה כוונתה באמרה כי הסיטואציה היתה "רווית אלימות" הסבירה שסטיית הרכב הכהה נראתה בעיניה חסרת סבלנות וייצגה משהו אלים (עמ' 27 ש' 18). בנוסף, אישרה רכבה של המתלוננת יצא מן החניון לפני רכב הנאשם, שכן המתלוננת נדחפה לפניו (עמ' 27 ש' 32), אך ציינה שכך נראה לה, ואינה בטוחה. בסיום עדותה, הבהירה כי המקום שבו ראתה את המתלוננת עומדת בשלב השני, היה ברחוב, מחוץ לקניון. עוד הבהירה כי לא



ראתה שהמתלוננת יצאה מרכבה בכל מהלך האירוע, שכן אילו היתה יוצאת, יש להניח שהיתה מזהה אותה, כבר בשלב ההוא.

השוטרת זיילר העידה כי בעקבות תלונת המתלוננת, שידרה לתחנות את מספר הרכב של הנאשם. כמו כן נשאלה בידי הנאשם בעניין העיתוי המדויק שבו הגיע להגיש תלונתו אודות אי מסירת פרטים מצד המתלוננת.

השוטר זמיר העיד כי ביצע את מרבית פעולות החקירה בתיק. בין היתר, ציין במזכר כי שוחח עם הנאשם וזה מסר לו כי בתו שהיתה אז כבת 10, היתה עדה לאירוע והוא מעוניין שתמסור עדות. זמיר הסביר לנאשם את הרגישות בשל גילה הצעיר, אך הנאשם התעקש. לכן, לפי דרישת הנאשם, זימן זמיר את הילדה לגביית עדות למרות שהיה ברור לו שעדותה "מלוכלכת". עוד העיד כי מהלך גביית הודעת הנאשם היה כרוך בחיכוכים והנאשם ניסה כל הזמן להתנצח עמו. לאחר סיום גביית ההודעה, הנאשם שב לחדרו ואמר לו שאין קשר בין העובדה שהזיז למתלוננת את היד, לבין הטענה לפיה סטר לה, ובעניין זה רשם מזכר. עניין נוסף שעלה בעדותו, הוא כי פנה אל קצין הביטחון של הקניון על מנת לברר האם האירוע נקלט במצלמות האבטחה, ונמסר לו שהמצלמות אינן מכוונות לנקודת ההתרחשות (עמ' 37 ש' 3).

בחקירה הנגדית האריך הנאשם בשאלות אודות הליך הטיפול בתלונתו נגד המתלוננת, בגין אי מסירת פרטים, לעומת ההתנהלות שהיתה בנוגע לטיפול בתלונתה נגדו. הנאשם טען כי לא טופלה תלונתו בגין אי מסירת פרטים. בתשובה, אמר זמיר כי כן תיעד את התלונה, אך לא עלה מן הראיות שהמתלוננת ברחה, אלא היתה מעוניינת להחליף פרטים, מה גם שאין המשטרה מתערבת באירועי תאונות בהן נגרם נזק רכושי בלבד.

זמיר אישר כי המתלוננת אמרה לו שצילמה 3 תמונות באירוע ותביא אותן למשטרה (עמ' 40 ש' 21), אך אין מחלוקת כי תמונות מטעמה לא הוגשו למשטרה (עמ' 41 ש' 31).

הודעות הנאשם

בהודעה מיום האירוע מסר הנאשם כי הוא נדהם מן החשדות, וכי הנכון הוא כי המתלוננת פגעה ברכבו ולכן יצא מרכבו וביקש פרטים, אך היא סירבה ועקפה אותו ביציאה מן החניון. לכן, הוציא פלאפון והחל לצלם את רכבה כיוון שהבין שהיא מנסה לברוח. לאחר שצילם 2 תמונות, התחילה המתלוננת לדרוס אותו, לכן נעמד לצד רכבה והמשיך לצלם. המתלוננת ניסתה לחטוף את הטלפון ולהכותו ודהרה החוצה מן החניון. לתמיכה בטענתו הגיש תמונות החניון וביניהן תמונות המתלוננת ברכבה כשזרועה מונפת מחוץ לחלון. לאחר שיצאה המתלוננת, החל אף הוא בנסיעה. ביציאה לרחוב, הבחין כי המתלוננת עצרה בצד וסבר כי היא מעוניינת להחליף פרטים, לכן האט. ואולם, המתלוננת דפקה על השמשה והגג. הנאשם מסר כי אמנם נשען בשלב הראשון על פגוש רכבה, כיוון שהיא דרסה אותו והאלטרנטיבה היתה להידרס. הנאשם הכחיש שסטר למתלוננת וטען כי רק משך את זרועו עם הפלאפון על מנת שהיא לא תחטוף אותו. כשנשאל מדוע לא הסתפק ברישום מספר הרישוי של רכבה אלא התעמת עמה תוך שכיבה על מכסה המנוע, השיב שנעמד מול רכבה כי רצה לצלם, אך היא דרסה אותו. לדבריו הספיק לצלם כמה תמונות אך לא ידע האם יש לו תמונה טובה. הנאשם אישר כי צילם בחזית, לאחר מכן צילם מן הצד ולאחר מכן שב אל החזית, כי היה זקוק לראיות. כשנשאל מדוע לא עצר מחוץ לקניון כשראה את המתלוננת שהרי היה מעוניין להחליף פרטים, השיב כי חשש כיוון שהיה חושך והיה לבדו, והיא עוד היתה עלולה לטפול עליו אשמת אונס.

בהודעה מיום 13.12.12 מסר הנאשם כי לא היה כל מגע בינו לבין המתלוננת באירוע, אך היא תפסה את ידו עם הטלפון והוא הרחיק את ידו ממנה. הנאשם חזר על גרסתו לאירוע, באופן התואם את הודעתו הראשונה. הוא הסביר כי



נשכב על מכסה המנוע של רכב המתלוננת כיוון שהחלה להתקדם לעברו ולא רצה להידרס. כשנשאל מדוע לא מיהר להתלונן במשטרה, השיב כי הגיע מיד למשטרה כדי להתלונן אך הופנה להגיש תלונתו למחרת.

ראיות ההגנה

הנאשם העיד כי הפך מקרבן לנאשם. ביום האירוע היה ביציאה מן הקניון, והיו שם 3 נתיבים, אך שניים מהם היו חסומים, לכן נוצר עומס עצום של מכוניות. בעודו מתקדם, רכב המתלוננת ניסה להידחק לכיוון המכוניות. צפרו לה והיא נהגה באופן פרוץ ופגעה ברכבו. הנאשם יצא מיד, ניגש למתלוננת וביקש פרטים, אך היא סירבה והחלה לצרוח דברים בלי מובנים. כשראה שאין לה כוונה למסור פרטים, נעמד מול רכבה והחל לצלם את מספר הרישוי, על מנת לשכנעה לעצור ולמסור הפרטים. הנאשם הצליח לצלם כמה תמונות, אותן הגיש כראיה. בעודו מצלם את התמונה השלישית, המתלוננת החלה להתקדם והוא נאלץ להישען על מכסה המנוע שלה, אחרת היתה פוגעת בו. מיד פנה לצד רכבה, וצילם שוב. בשלב זה, הנהגת הוציאה יד מן החלון בתנועות פרוצות, כשהיא צורחת ומנסה לחטוף את הפלאפון שלו, והוא הרחיק ידו ממנה. המתלוננת המשיכה בנסיעה, הכניסה כרטיס ועלתה מן החניון, כמצולם ב-6/3. אחרי שנסעה, מכוניות החלו לצפור, כיוון שרצו להתקדם ולצאת, ואז יצא גם הוא מן החניון. בעודו עולה בכביש ליציאה אל הרחוב, המתלוננת שעצרה בשול הדרך, החלה לחבוט ברכבו על מכסה המנוע. כיוון שהיה זה מקום חשוך והוא היה מולה לבדו, לא כמו קודם כשהיה בחניון מלא אנשים, ברח ממנה ונסע מיד עם בתו שהיתה ברכב, למשטרה. לדברי הנאשם, הזדרז להגיש תלונתו, אך היומנאי בתחנה הנחה אותו לשוב למחרת, כיוון שהיתה שעת לילה, ובינתיים, הוא נחקר תחת אזהרה ומצא עצמו הופך מקרבן לנאשם.

הנאשם העיד כי לא הכין את בתו לעדותה במשטרה או במשפט, אך אמר לה שהמתלוננת משולה בעיניו לגנבת, כיוון שברחה ללא מסירת פרטים. לאחר שמסרה עדות במשטרה, לא בירר אצלה הפרטים, אך לפני מועד עדותה בבית המשפט הסביר לה את חובתה כעדה וכן מסר לה את הודעתה במשטרה לעיונה, והסביר כי המתלוננת טוענת שהרביץ לה, וכי בתה של המתלוננת העידה לטובתה, ועדה נוספת העידה לטובתו. כמו כן, אמר לה ש"יש כאן ילדה מול ילדה" (עמ' 54 ש' 9). לדעתו, לא היה בהסבריו משום שיבוש המשפט, שכן המדובר בילדה ולא משפטנית, והוא הדגיש כי מחובתה להעיד אמת.

עוד העיד הנאשם כי פנה לקב"ט של הקניון זמן קצר לאחר האירוע וביקש לקבל את התמונות של מצלמות החניון, אך נמסר לו שלא יוכל לקבלן. בשנת 2015 פנה במכתב, ונענה כי הסרטים הושמדו לאחר 14 יום, כאמור במכתב נ/20-19. לדבריו, פנה במכתב רק לאחר שצילם את התיק.

בחקירה הנגדית הבהיר הנאשם כי אמנם טען שלא היה מגע בינו לבין המתלוננת, אך כוונתו היתה לכך שלא הוא יזם מגע וודאי שלא תקף אותה, אלא היא עשתה תנועת ידיים כשניסתה להסיט את הפלאפון שלו. בעניין טענתו לפיה ניסתה המתלוננת לדרוס אותו, אישר כי לא היה מדובר בסכנת חיים, אלא במהירות נמוכה ביותר של 5 קמ"ש. הנאשם שב והסביר שנעמד מול רכבה כי רצה לצלם כמה שיותר תמונות.

כשנשאל אודות הכנת בתו לעדות, שלל את האפשרות שסיפר לה מה העידה המתלוננת, והתכחש לכך שאמר לבתו שיש כאן ילדה מול ילדה (עמ' 61 ש' 13), אך אישר שמשמעות דבריו היתה כי מסר לבתו שהמתלוננת לא העידה אמת.

רוני שור בתו של הנאשם, שהיתה כבת 10 באירוע, העידה כי ישבה ברכב לצד הנאשם, ונסעו בנתיב האמצעי לקראת היציאה מן החניון. רכב המתלוננת התנגש בהם מצד ימין מאחור, והנאשם יצא להחליף פרטים, ואילו היא לא הסתכלה



מה קרה. לאחר מכן, הסתכלה וראתה שהוא מצלם, והמתלוננת הוציאה יד כדי לנסות לחטוף את הטלפון. הנאשם הדף את המתלוננת, נעמד מול הרכב וצילם, אך היא התקדמה ואז הוא נשען על מכסה המנוע שלה. לאחר מכן, המתלוננת נסעה, ואף הם יצאו. המתלוננת החנתה את רכבה מאחורי עיקול היציאה, וכשיצאו, דפקה על רכבם וצעקה. העדה נשאלה איך ידעה לומר שהיתה זו תאונת פגע וברח, והשיבה שלמדה בשיעור זה"ב. כשנשאלה איך ידעה להעריך את המרחק בין הרכבים בעת חקירתה, השיבה כמו המרחק מן הרצפה לתקרה.

בחקירה הנגדית העידה כי בעת שעלו ליציאה מן החניון, לאחר שהמתלוננת כבר יצאה לפניהם, המתלוננת צעקה לעבר הנאשם שהוא הרביץ לה, ושלא ירביץ יותר.

עוד אישרה כי הנאשם סיפר לה מה מסד הראיות בתיק, כפי שהעיד בעצמו.

ביחס לשלב הראשון של האירוע, העידה כי ראתה באופן חלקי, כשהביטה מתוך מושב הנוסע לאחור, וראתה שהמתלוננת הוציאה יד מהרכב כדי שהנאשם לא יצלם אותה, או לקחת את הפלאפון והנאשם הדף אותה, אך לא סטר לה כי היא היתה ישובה ברכב ולא הוציאה ראשה.

בעניין השלב השני של האירוע, העידה כי אירע ברחוב, וכי המתלוננת הכתה על רכבם בצד של הנאשם ומאחורה.

מטעם הנאשם הוגשו הודעות המתלוננת ובתה וכן הודעת בתו, אליהן אתייחס בהמשך.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי העדויות ועיינתי בראיות שהוגשו, מצאתי קשיים משמעותיים בראיות התביעה, כמפורט להלן:

א. המתלוננת העידה כי התקיפה בוצעה שעה שעמדה מחוץ לרכב, עת יצאה על מנת להכניס את כרטיס החנייה למכשיר. גם כשהוצגו לה ראיות סותרות, עמדה על טענתה זו. ואולם, בניגוד לעדותה, העידה בתה כי התקיפה בוצעה בעת שישבה ברכבה. גם בהודעותיהן של המתלוננת ובתה במשטרה נ/12-14, לא נמסר כי המתלוננת יצאה מרכבה. אילו המדובר היה באירוע שולי, ניתן היה לקבל פער זה בין הגרסאות, כתוצאה טבעית של חלוקי הזמן. ואולם, בשעה שהמתלוננת עצמה הבהירה עד כמה היה האירוע חריג ומסעיר במהלך חייה (עמ/10-11), עד כדי כך שנזקקה לטיפול תרופתי בעקבותיו, מתמיה פער זה עד מאד. שעה שהמדובר בעניין מהותי ביותר, קשה לקבל את האפשרות לכך שהמתלוננת לא זכרה את הפרטים הנכונים אודותיו, מה גם שלא העידה כי איננה זוכרת, אלא עמדה על כך שהיא זוכרת כי הותקפה כשעמדה מחוץ לרכבה.

ב. המתלוננת ובתה נמנעו מלתאר בעדותן, את העובדה שהמתלוננת סירבה למסור פרטים לנאשם לאחר שהתנגשה בו. המתלוננת העידה כי דווקא רצתה להחליף פרטים, אלא שרצתה להזיז רכבה משם, על מנת שלא יחסום את היציאה. ואולם, גרסת שתיהן עומדת בניגוד לעדותה של מורשתי, שהעידה כי היה ברור שהמתלוננת מתעלמת לחלוטין מדרישת הנאשם להחליף עמו פרטים, והתנהגותה תוארה כרווית אלימות וחסרת סבלנות. בנוסף, עדות המתלוננת כמובן סותרת את עדויות ההגנה. יש להניח כי אילו ניאותה המתלוננת למסור הפרטים לנאשם, היה נמנע ממסע הצילומים שלו, ולא היה לו כל מניע להמשיכו.



- ג. המתלוננת שללה את טענת הנאשם לפיה ניסתה לחטוף מידו את הפלאפון שלו, או להפילו, ואולם גרסתה זו נשמעת בעייתית, לנוכח נ/4 שבו היא מצולמת כשהיא שולחת את זרועה אל מחוץ לחלון הרכב, בתנועה שנראית כהדיפה, ולא כניסיון להסתיר את תו הנכה, כטענתה.
- ד. המתלוננת העידה כי הנאשם "ברח" מן החניון לפניה, ורק לאחר מכן התעשתה והחליטה לצאת אחריו על מנת לרשום מספר הרכב שלו. היא עמדה על טענתה זו גם בחקירה הנגדית, ובתה העידה באופן תואם. ואולם, בניגוד גמור לעדות שתיהן, העידו כל יתר העדים, כי היא זו שיצאה ראשונה מן החניון, כיוון שנדחפה עם רכבה לטור המכוניות. התנהגותה תוארה על ידי מורשתי כאלימה, ואף הנאשם העיד כי יצאה לפניו. חיזוק לטענת הנאשם ניתן למצוא בתמונה נ/5 בה נראית המתלוננת נוסעת ברכבה, בעוד הנאשם מצלם אותה, היינו: התמונה צולמה בטרם נכנס בחזרה לרכבו, ומכאן שיצאה זמן משמעותי לפניו מן החניון. מסקנה זו מחזקת את טענת הנאשם לפיה בחרה המתלוננת לעזוב את החניון ללא החלפת פרטים. בנוסף, עולה החשש כי גרסאות המתלוננת ובתה, התואמות זו את רעותה, הן פרי שיחות שהיו ביניהן אודות האירוע.
- ה. המתלוננת העידה כי מיד לאחר התקיפה, שמעה את מורשתי צועקת לה מרחוק "יפה יפה" בניסיון לברר מה קרה. ואולם, לגרסה זו לא נמצאו תימוכין בעדותה של מורשתי שהעידה כי כלל לא זיהתה את המתלוננת, עד שזו חלפה לידה ברכבה, ביציאה מן הקניון, לאחר שכבר עלתה בכיוון היציאה לרחוב.
- ו. תיאור הסיטואציה בעדותה של מורשתי הוא בגדר של עדות אובייקטיבית, שהרי עדה זו היא בעלת היכרות ידידותית כלשהי, עם המתלוננת דווקא. למרות זאת, העידה כי התנהגות המתלוננת היתה אלימה באופן שהיה קשה לשאת.
- ז. מטעם התביעה הוגשו תמונות ת/3-4 שמסרה המתלוננת, ובהן צולמה לחיה השמאלית, ונראית עליה אדמומיות קלה. לכאורה, יש בראיה זו כדי לחזק את ראיות התביעה, אלא שב-נ/5 שצולם לכאורה מיד כשהחלה המתלוננת לצאת מן החניון, לא נראית אדמומית כלשהי על לחיה. אינני מתעלמת מכך שהצילום נ/4 מטושטש, אלא שלצד הטשטוש, התמונה מוארת למדי, ולא נראה בה גוון אדום כלשהו על פניה של המתלוננת.
- ח. המתלוננת מסרה בחקירתה במשטרה כי יש בידה תמונות המוכיחות כי הנאשם ברח מן החניון לפניה, ואולם תמונות שכאלה לא מצויות בחומר החקירה.
- ט. בעדותה הראשית, נמנעה המתלוננת מלספר שבשלב המאוחר של האירוע, רצה אל רכב הנאשם, העומד ברמזור, וחבטה עליו בכוח, על מכסה המנוע, ועל הגג או החלק האחורי, כמה פעמים. במקום זאת, הסתפקה בעדות לפיה רצתה לעצור את רכב הנאשם על מנת "לשאל אותו מה קורה". רק בחקירה הנגדית אישרה כי חבטה על הרכב.
- י. באופן דומה לאמור, עדותה של אור בתה של המתלוננת, מעוררת בעייתיות בכך שגם היא נמנעה לחלוטין מלהזכיר כי אמה הכתה על רכב הנאשם, בשלב יציאתו מן החניון, וכשנשאלה על כך, השיבה "לא היה ולא נברא". משום מה, בחרה רק לציין כי אמה יצאה מן הרכב על מנת לצלם את מספר הרישוי.
- יא. הובאו ראיות טובות לכך שהמתלוננת החלה בנסיעה בעוד הנאשם עומד מול רכבה. מעבר לכך שזוהי גרסת הנאשם ובתו, אף בתה של המתלוננת לא שללה באופן חד משמעי כי הנאשם נאלץ לשכב על מכסה המנוע כיוון שאמה החלה בנסיעה לעברו, או לכל הפחות "באה לנסוע". בכך יש כדי לעורר את הרושם שהתנהגות המתלוננת בעת האירוע לא היתה שקולה, שכן עלולה היתה לגרום נזק לנאשם, זאת ללא קשר



לשאלה האם סטר לה אם לאו. גם בשלב המאוחר של האירוע, נהגה המתלוננת באופן אימפולסיבי, כשחבטה על רכב הנאשם, זאת בניגוד לניסיון להציג עצמה כמי שהתנהלה באופן רגוע, לשם פתרון העניין כפי שנוהגים "אנשים בוגרים ולא אלימים" כלשונה. אינני מתעלמת מכך שבתקופה שבה התרחש האירוע, חוותה המתלוננת תקופה קשה מנשוא, עת סעדה את בן זוגה החולה, שנפטר לאחר מספר שנים. ייתכן כי נסיבה זו, גרמה לה לסערת רגשות מועצמת בעת האירוע, ולא ניתן לשפוט אותה על כך. יחד עם זאת, יש לציין כי גם במהלך עדותה בבית המשפט היתה נסערת באופן משמעותי, וחריג לסיטואציה (עמ' 11).

בסופו של יום, הקשיים הראייתיים שפורטו, מעוררים בליבי את הספק שמא לא תואר האירוע באופן מדויק בעדויות המתלוננת ובתה, ושמה לא התרחשה התקיפה, כפי שהעידו.

לצד כל זה, אף פרשת ההגנה לא היתה נקייה מקשיים כלל וכלל:

לא שוכנעתי בשום אופן כי התנהגות הנאשם, עת בחר לצלם את המתלוננת תוך חסימת רכבה, היתה סבירה ונדרשת בנסיבות. שעה שאישר הנאשם כי הספיק לצלם את לוחית הרישוי של רכב המתלוננת, היה עליו לחדול מניסיונותיו לקבל ממנה פרטים, ולהעביר את העניין לטיפול המשטרה או חברת הביטוח שלו. בחירתו להמשיך לצלם את המתלוננת ורכבה, לרבות שכיבה על מכסה מנוע של הרכב, היתה קיצונית (שלא לומר תוקפנית), וייתכן שהיה בה כדי לעורר בהלה.

באופן כללי, התרשמתי כי הנאשם התנהל במהלך האירוע ואף במהלך החקירה, כמי ששמירת זכויותיו היא לא רק נר לרגליו, אלא גם נזר לראשו. כך, עת הקיף את רכב המתלוננת בצילומים הרבה מעבר לנדרש, כך בעת התנהלותו הדקדקנית מול חוקריו, וכך בעת חקירת העדים במשפט.

בנוסף, עלה קושי של ממש בהתעקשותו של הנאשם להעיד את בתו הקטנה, מטעמו. הנאשם הודה בפה מלא כי טרח למסור לבתו נתונים שונים אודות מסד הראיות, ותפקיד עדותה שלה במשפט ("ילדה מול ילדה") ואין לי אלא להביע פליאה (שלא לומר תמיהה קשה) על התנהלותו זו, בשעה שעניין לנו בנאשם שהוא עורך דין, ודיני הראיות וסדרי הדין אינם זרים לו. רק לפני משורת הדין, אניח לטובת הנאשם כי היותו במעמד של נאשם גרם לו להיסח הדעת, או אף ליקוי מאורות, שהביאוהו לנהוג כך, בשוגג. בכל מקרה, התוצאה היא כי משקלה של עדות בתו הוא מוגבל ביותר.

בנוסף, אציין בזהירות את חששותי כי הבת הוכנה לעדותה, הרבה מעבר למה שצוין במפורש, כך התרשמתי על פי אוצר המילים המושכל שבו השתמשה בחקירה הראשית, לעומת התנסחותה הטבעית יותר בחקירה הנגדית. בזכרנו כי המדובר בילדה צעירה שהיתה כבת 10 בעת האירוע, ושעה שחלפו שלוש וחצי שנים מאז קרות האירוע, עולה גם ספק בדבר יכולתה לזכור את האירוע באופן אותנטי, במידה הנדרשת.

ואולם, היות שבמשפט פלילי עסקין, אין בקשיים שעורר הנאשם, כדי להתגבר על הקשיים המשמעותיים בראיות התביעה, ואין בהם כדי לשנות את התוצאה, הנובעת מאי עמידת התביעה בנטל ההוכחה מעבר לכל ספק סביר.

סיכום

הן ראיות התביעה והן ראיות ההגנה היו כרוכות בקשיים רבים, אותם מנית.



יחד עם זאת, אין מקום לעריכת מאזן של הראיות והקשיים, בשעה שעל התביעה להוכיח את האישום, מעבר לכל ספק סביר.

אכן עלה מן הראיות כי נוצר מגע ידיים בין הנאשם לבין המתלוננת בעת האירוע, אך אינני יכולה לשלול את האפשרות שהיה זה במהלך ההתקוטטות ההדדית, או במהלך ניסיון הדיפה מצד הנאשם. בכך אין כדי להוכיח את האישום, לפיו סטר הנאשם למתלוננת בפניה.

לפיכך, אין מנוס מלהורות על זיכוי של הנאשם.

אשר על כן, אני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום, י"ח אייר תשע"ו, 26 מאי 2016, במעמד הצדדים